

de social usikkerhed. Den røde tråd i lovforslaget er, at bistandsloven strammes så kraftigt, at statens udgifter nedbringes med 335 mill. kr. alene i 1981, og at der gives en overordentlig stor bemyndigelse til yderligere kommunale nedskæringer. En lang række af lovforslagene fremstår som gummiparagrafer, der kan administreres mere eller mindre hårdhændet, afhængig af hvor meget kommunerne er tvunget til at spare. Stramninger er fra regeringens side søgt legitimeret med, at det belaster den sociale solidaritet, når man rundt om i kommunerne ser, at nogle relativt velstillede enkeltpersoner kan få udbetalt støtte over bistandsloven. Mindretallet betragter dette som et skinargument. De relativt få tilfælde, hvor der udbetales urimeligt meget til bedrestillede, vil formodentlig altid forekomme, og de vil nærmest være uundgåelige, hvis man skal give en rimelig social sikring og tryghed. De foreslåede stramninger tager ikke sigte på at pudse bistandsloven af, men ensidigt på at skære ned, og de vil først og fremmest ramme den gruppe, der i forvejen rammes af indkomspolitik og finanspolitiske stramninger. Mindretallet betragter det som en langt større fare for den sociale solidaritet, at der gang på gang sker en forringelse af almindelige levevilkår gennem indkomspolitiske og finanspolitiske stramninger, at arbejdsløsheden vokser, især for unge og for kvinderne, og at de sidste retsprincipper i bistandsloven nu undergraves. Den type politik er med til at øge konkurrencen om job og uddannelse.

Regeringens lovforslag til en stramning af bistandsloven er langt hen ad vejen en imødekommelse til de borgerliges angreb på det sociale system. Eksempelvis er de konservative forslag om at begrænse den forbigående hjælp (§ 37), så den ikke overstiger 90 pct. af den hidtidige indtægt, i regeringens version blevet endnu strammere, så § 37-hjælpen ikke kan overstige de maksimale dagpenge. Venstres forslag om at hæve forældrebetalingen til 50 pct. af driftsudgifterne i daginstitutionerne er blevet imødekommet for husstandsindtægter på over 165.000 kr.

Den væsentligste hindring for, at de borgerlige kan acceptere lovforslagene, er, at det økonomiske resultat ikke er stort nok, samt at de er imod en række af de foreslåede indtægtsreguleringer.

Med denne politik er socialdemokratiet godt i gang med at sælge ud af sine egne socialpolitiske principper.

Forslaget om, at den forbigående hjælp kun i undtagelsestilfælde skal kunne overstige dagpengemaximum, er en undergravning af skønsprincippet, der har stået centralt i socialdemokratiets egen politik. Mindretallet ville ikke begræde det, hvis der var tale om, at skønsprincippet blev nedtonet til fordel for et retsprincip med en sikring af bestemte minimumsydelser. Men det er netop ikke tilfældet.

Ifølge socialministerens svar til udvalget (L 223-bilag 6, nr. 1) fik ca. $\frac{1}{3}$ af dem, der fik udbetalt forbigående hjælp i 1978, mere end dagpengemaximum. Da de allerfleste kommuner udregner kontanthjælpen på basis af faste udgifter plus underhold, betyder det, at overordentlig mange mennesker ikke umiddelbart kan klare sig inden for de maksimumsgrænser, der foreslås. Konsekvensen er, at de må skære ned på deres faste udgifter, til trods for at den forbigående hjælp netop skulle sikre bistandsmodtagerne i en midlertidig situation, uden at de tvinges til at reducere deres hidtidige levestandard væsentligt.

Det er desuden en særdeles farlig tendens, når der tilføjes i § 41, stk. 1, at den rådgivning om revalidering m. v., der skal gives efter 3 måneder, også skal medvirke til, at klienten nedbringer sine faste udgifter. Der ligger to forskellige fortolkningsmuligheder i dette. Det ene er, at dette vil virke som økonomisk pression, der skal presse klienterne til selv at yde en ekstra indsats. Den anden er, at det sociale system er ved at opgive klienten og alligevel regner med, at han/hun skal overgå til varig hjælp, der er ensbetydende med, at revalidering m. m. er opgivet.

Mindretallet betragter det endvidere som uansvarligt, at der indføres et trangskriterium for den hjælp, der ydes til handicappede, til at undgå børns anbringelse uden for hjemmet m. v. (§§ 40, 46 og 48). Mindretallet mener, det skal være en ret for alle handicappede at få dækket de merudgifter, der stammer fra et handicap, uanset indtægten (eller forældres indtægt, når det drejer sig om hjemmeboende børn). Mindretallet mener heller ikke, der skal foretages en vurdering af indtægten, når det drejer sig om at forhindre, at børn fjernes fra hjemmet, eller når det drejer